

Ιωσήφ ο

[Ιωσήφ Ησυχαστής / Έργα Γέρ.](#)

[Συνέχεια από \(15\)](#)

(+Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού)

Όταν τους ευρήκαμεν εμείς, ήσαν κάπως τακτοποιημένοι, αλλά με τόσην

ευτέλειαν και προχειρότητα, που αν περιγράψω κάτι, φοβούμαι μήπως δεν θα με πιστεύση η καλομαθημένη μας γενεά. Αρκεί να είπω ότι εις τα δωμάτια τους, το παράθυρο ήταν συνάμα και πόρτα. Αν ήθελες δε να ξαπλώσης καλά τα πόδια σου εις το στρώμα, αν επιτρέπεται να το ονομάσωμεν στρώμα αυτό που είχαν, ήτο αδύνατον, γιατί το μέρος δεν χωρούσε. Δεν ξεχνούσε ο αείμνηστος τον προορισμόν του, ούτε ο ζήλος του αμβλύνετο από το να κακοπαθή, γι' αυτό και όλη του η ζωή και το περιβάλλον ήτο πάντοτε ταπεινόν, ευτελές, προσωρινόν και μόνον για την χρείαν και ενίοτε ούτε γι' αυτήν δεν εξαρκούσε. Όταν κάποτε εγογγύζαμεν από μικροψυχίαν και σε περιβάλλον ασυγκρίτως πλατύτερον και άνετον από το δικόν του, εστέναζε και μας έλεγεν: «Εγώ, από απόψεως αναπαύσεως, δεν θυμάμαι να ικανοποίησα τον εαυτόν μου ποτέ». Και πράγματι αυτό διαπιστώσαμεν μέχρι τέλους της ζωής του.

Όταν επήγαμεν εμείς, κατά το 1947, πρώτα εγώ και κατ' ολίγον ο πνευματικός μου αδελφός Εφραίμ, ο μετέπειτα ιερομόναχος, υπεβλήθημεν αμέσως εις όλην την συνέχειαν του τυπικού τους. Έπρεπε δα να κατασκευάσωμεν καλύβες για να καθίσωμεν, διότι δεν είχαν διά εμάς. Τας πρώτας ύλας τας κουβαλήσαμεν εις τον ώμον, ξύλα από το βουνόν και άμμον ή χαλίκια από την θάλασσαν. [\(περισσότερα...\)](#)